تر ځوانۍ په افغانستان کې (ناول)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

.............کتاب پېژندنه:..

د کتاب نوم: **تر ځوانۍ په افغانستان کې (ناول)**

لیکوال: **نعمت الله رحیمي**

اړیکه: **Niamatullahr3@gmail.com**

کمپوز: **خپله لیکوال**

د خپریدو کال: **2022 زېږدیز ـ ۱۴۰۰لمریز کال**

....

ددې کتاب چاپ، پر ویب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۸ز - غزني، افغانستان

د ژمي وروستۍ ورځې وې د طالبانو د واکمنۍ وخت و، فقر، لوږې او بې روزګارۍ زور کړی و، په عمر پخه شمایله له خپل درې اولادونو سر په کور کې یوازې اوسیده، بختور وو هغوی چې د درې ښاښتو ډوډۍ پیدا کولو یوه سرچینه یې درلوده توپیر یې نۀ کولو چې هرچیرته وي خو خلک د یوې ګولې ډوډۍ پیدا کولو لپاره پردیسي هم قبلوله دې شمایلې خاوند کابل کې کار کولو په میاشتو یې د راتګ کوم درک نۀ و، شمایلې یو پنځه کلن زوی او دوې لوڼې یې درلودې چې مشره لور یې ۸ کلنه وه...

د ماسپښین وخت ؤ خپلې مشرې لور حدیثې ته یې غږ وکړ:

- حدیثې لورې!

څو شیبې وروسته حدیثې د کور له انګړ را منډه کړه د خونې له دروازې یې سر دننه کړ په مُسکۍ لهجه یې وویل:

- څه دې ویل ببو؟

- فرهاد او سیما چیرې؟

- اوبو پسې تللي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شیبه یې مور غلې شوه سوړ اسویلی یې وویست بیا یې وویل:
- لورکۍ! ورسه د برنډې په سر بدنۍ ایښې هغه را ډکه کړه لمر تیز دی لمر ته یې کیده چې د مازدیګر اوداسه ته اوبه ګرمې سي

حدیثې د سر په خوځولو د هو ځواب ورکړ او بیرته ولاړه، څو شیبې وروسته ماشومان راغلل خویندو په انګر کې لوبې کولې خو فرهاد غلی ناست و حدیثه چې د دوی منځ کې هوښیاره وه لوبې یې پریښودې د ورور څنګ ته یې کیناسته ورو یې وویل:
- ولې داسې غلی ناست یې ؟

فرهاد د حدیثې لوري ته نظر کړ نرتوب په کوچني عمر نۀ پریښود چې ودې ژاړي خو د لمر وړانګو یې په لمدو سترګو کې څرک وهلو، حدیثې د واره وویل:
- ته ژاړې؟
- نه! نۀ ژاړم خو!
- خو څه؟

ژر یې په لستوڼې اوښکې پاکې کړې په ژړغوني غږ یې وویل:
- پلار به مو کله راځي؟ ژمی تیر سو د کلي هلکان راته وايي چې ستا پلار مړ شوی

بې باکه سلګۍ یې وهلې، حدیثې یې پر سر لاس تیر کړ ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښهٔ هلکان نهٔ ژاړي، گونگی دې شي چا چې داسې خبره کړې پلار به نن او سبا کې بیرته را ستون شي

د فرهاد سترگې رډې رډې را ووتلې په حیرت یې وویل:
- رېښتیا!؟
- هو خود!

فرهاد منډه کړه د سیما څنگ ته ورغی ویې ویل:
- سیما پوهیږې پلار مې راځي

سیما نادانه انجلۍ وه خوښي یې څرگنده کړه خو څه یې ونهٔ ویل...

مازدیگر شو د رڼا لمر په لویدو و خو د فرهاد د هیلې لمر را ختلی و شاید خدای نهٔ غوښتل د فرهاد دا خوښي د شپې او ورځې وځنډیږي د مازدیگر په راتگ هوا سړیده درې واړه یې له مور سره ناست وو، فرهاد وویل:
- ببو!
- هو زویه
- پلار به مې راته نوې جامې هم راوړي؟

مور یې هیڅ ونهٔ ویل لنډه شیبه وروسته فرهاد بیا وویل:
- ژمی هم خلاص سو څپلۍ به هم راته راوړي او...

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا خبره نۀ وه خلاصه چې دروازه ټک ټک شوه، هيچا څه ونۀ ويل فرهاد په منډه دروازې ته ورغی دروازه يې پرانيسته، د واره يې ناره کړه:

- حديثې! سيما! پلار راغی

حديثه، سيما او مور يې په بيړه ور ووتل، پلار يې فرهاد غېږې ته پورته کړ ويې ويل:

- وه زما زمريه! ته خو ځوان شوی يې

ماشومانو يې پلار د دروازې سره ايسار کړی و گرد ترې را تاو وو، شمايله د انگړ منځ کې دريدلې وه او د خوښۍ اوښکې يې سترگو کې ډنډ وې په ژړغوني اواز يې وويل:

- پريږدئ پلار مو دننه راشي ساړه دي

ټول دننه راغلل ناست وو، گړۍ ووتله چې فرهاد وويل:

- پلاره! پنډوکی د چيرې؟ ماته د څه راوړل؟

پلار يې شيبه غلی و ويې ويل:

- شمايلې! هرڅه ټول کړه چې سبا کابل ته کډه وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمایلې په حیرت سره وویل:

- ځنګه!؟

- بس نور نهٔ کیږي هلته د یوازې ځان کرایه ورکوم او د بیرته راتګ لپاره راسره پیسې نهٔ پاتې کیږي کور مې نیولی نور به هلته اوسیږو

شمایله په حیرت وه چې بیا یې وویل:

- وه ښځې راځئ شیان ټول کړو، نهٔ ګورې زوی او لوڼو ته مې هیڅ نهٔ دي راوړي صرف ستاسو د بیولو لپاره راغلی یم

شمایلې په خواشینې لهجه وویل:

- ښه ته چې چیرې ځې موږ ځو ته موږ ته هرڅه یې اوس به هم هره ورځ اولادونو یادولې

شپه د ځیزونو ټولولو کې تیره شوه، سهار ۇ یو جیپ ډوله موټر یې راوست شمایلې یې خاوند ته وویل:

- وه سړیه! دا دومره کوچني موټر کې به دا ځیزونه ځای سي؟

- اړ یو بله لاره نسته، همدا جیپان چې پیدا کیږي هم غنیمت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ وروسته هر څه موټر کې ځای پر ځای شول شمایله او لوڼې يې شاته کيناستل او فرهاد يې د پلار غيږ کې مخ سيټ کې ناست ؤ، موټر حرکت وکړ...

د لارې په لړ کې موټر چلوونکي وويل:

- وروره! کۀ خپه کيږې نه پيته (کيسټه) ور واچوم

د فرهاد پلار هيڅ ونۀ ويل د سر په اشاره يې د هو ځواب ورکړ، موټر چلوونکي ټايپ ته پيته ور واچوله سندره غږيده او موټر چلوونکي ورته سر خوځولو، شيبې تيريدې موټر چلوونکی د سندرې له اوريدو خوند اخيستو چې وړاندې چيک پواينټ ښکاريدو موټر چلوونکي د ټايپ تڼۍ بار بار کيکاږله خو پيتې د راوتلو نوم نۀ اخيستو ډيره خوارې يې وکړه پيته را ونۀ وتله او چيک پواينټ را ورسيد پر چيک پواينټ ولاړ يوه وسله وال موټر چلوونکی له ګريوان را ونيولو او له موټر يې ښکته کړ، د وسله والو مشر غږ کړ:

- څه يې کړي؟

- د کاپر موټر کې سندره چالانه کړې او چيک پواينټ ته په راتګ يې هم سترګې ونۀ سوځيدې

موټر چلوونکي په خواشينې لهجه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صیب غلطي وشوه بیا نهٔ تکراریږي
- ته شرمیږې نه؟ دله تورسرې درسره ناسته ده او ته سندرې غږوې؟
- وبښه صیب دا ځل مې پریږدئ بیا داسې نهٔ کوم

چا د موټر چلوونکي خبره وانه وریدله او تر پښو لاندې یې واچولو، له ډیر عذر او زاریو وروسته یې خوشي کړ او بیرته موټر ته را پورته شو، موټر چلوونکی غلی ناست و او د څه ویلو حال کې نهٔ و لاره داسې نهٔ وه جوړه چې موټر دې تیز پرې وزغلي ماسپښین ؤ د فرهاد پلار وویل:

- وستازه! که دلته چیرې موټر ودروې چې لمونځ وکړو ګني قضاء کیږي
- هو والله ښه خبره دې وکړه

د میدان ښار چوک ته را ورسیدل یوې څنډې ته یې موټر ودرولو او جومات ته ولاړل، فرهاد د جومات انګړ کې ناست ؤ څو شیبې وروسته یې پلار راغی او د موټر چلوونکي په تمه د فرهاد څنګ ته کیناست، فرهاد لنډه شیبه وروسته وویل:

- پلاره !
- ووایه زویه؟
- چې کابل ته لاړ شو جامې او څپلۍ راته اخلې؟
- هو زویه هرڅه درته اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه وروسته موټر چلوونکی راغی ویې ویل:
- راځئ چې ځو لمونځ مې وکړ

روان شول موټر چلوونکي وویل:
- خدای دې قبول کړي

سوړ اسویلی یې وویست بیا یې وویل:
- خدایه! ته خو وینې چې پنځه وخته تاته په سُجده یم خو بیا هم هره ورځ د کاپر ټاپه راباندې لږي

څو شیبې وروسته تر موټر ورسیدل موټر حرکت وکړ...

کابل ته لږ لاره پاتې وه موټر چلوونکي وویل:
- وبښه وروره ستا نوم څه دی؟
- زما نوم شیرخان دی
- ښه شیرخانه وروره! کابل ته مو ولې کډه راوړه؟

شیرخان سوړ اسویلی وویست ویې ویل:
- آه وروره! مجبوري وطن پریښودلو ته بیخي اړ کړی یم خو کابل کې کار کوم میاشتې میاشتې له کور لیرې نشم اوسیدی کور کې بل نارینه نهٔ لرم سل خبرې دي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر چلوونکي ترڅو خبره کوله د کابل لومړۍ دروازې چیک پواینټ ته ورسیدو موټر ودرید یوه وسله وال د نومونو پوښتنه او ځیني نورې پوښتني وکړې موټر حرکت کولو چې یو بل وسله وال راغی ویې ویل:

- تم شئ! لمونځ مو کړی؟

موټر چلوونکي په مُسکۍ لهجه وویل:

- هو! خدای دې قبول کړي

وسله واله ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:

- هغه چې وې کړئ قبول بهٔ شي

شیرخان یې د خبرو منځ ته ور ولوید ویې ویل:

- نه صیب، پخدای لمونځ مو وکړ

- ښه؟

- هو قسم مې درته وکړ

وسله وال یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- له قسم مو بیخي شوتله جوړه کړې ښکته شئ لمونځ وکړئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره نشته وه اړ وو بیا د دوی پر وړاندې لمونځ وکړي، شیبې وروسته یې لمونځ وکړ او د تللو اجازه یې ورکړه موټر حرکت وکړ...

څو شیبې وروسته شیرخان موټر چلوونکي ته کتل د موټر چلوونکي پرې نظر شو ویې ویل:

- ههه! شیرخانه وروره څه خدای دې په نفلو کې حساب کړي هره ورځ دا حال وي

- بس خدای دې غیبي رحم وکړي

ګړۍ وروسته د کابل کمپنۍ سیمې ته را ورسیدل شیرخان موټر چلوونکي ته لاربنوونه کوله او تر کور را ورسیدل د هرڅه ځای پر ځای کول ګړۍ ونیولې...

ماښام و د کور دروازه وټکیده شیرخان ستړی و ویې ویل:

- هله فرهاد زویه وګوره څوک دي؟

فرهاد د دروازې په لور ور منډه کړه دروازه یې پرانیسته یوه ماشومه وه یو پنډوکی یې په لاس کې ؤ د وطني دود له مخې یې د هرکلي په پاره خواړه راوړي وو ماشومې وویل:

- دا لوښي بیا سبا هغه مخامخ کور ته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد څه ونهٔ ویل دروازه یې بیرته وتړله او کور ته دننه ولاړ، راوړي خواړه یې مورته ورکړل مور یې وویل:

- خدای دې خیر ورکړي هسې هرڅه تیک پرک دي سترې وم د څه پخولو ته مې له وسه هم نهٔ کیدل

دې شپې ډوډۍ وخوړل شوه، ماشومان یو او بل خوا ویده وو، شمایلې شیرخان ته ورو وویل:

- دې ماشومانو سره ژمنې مه کوه زه پوهیږم پیسې نهٔ لرې

شیرخان په خواشینې لهجه وویل:

- څه وکړم؟ اولاد دی پر ما ډیر حق لري خو موږ افغانان دومره بدبخته یو چې نهٔ مو خپله ځواني په ارامه تیره کړه نه به د نورو نسلونو تیره شي

شمایلې څه ونهٔ ویل، شیبه وروسته یې د خوب ځای تیار کړ ویې ویل:

- ورکېکه! پربوځه خدای بهٔ رحم وکړي

شپه پهٔ رنیدو وه چې شیرخان پاڅیدو ورو یې پهٔ شمایلې غږ وکړ:

- ښځې، وه ښځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمايلې له برستنې بهر سر را وويست ويې ويل:
- څه دي سرېيه؟ چې نيمه شپه کې وينښ يې؟
- نيمه شپه نه! پنځه نيمې بجې دي

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:
- زه بايد لاړ شم دا مې ويل چې ماشومانو ته پام کوه د باندې ډېر ونهٔ وځې دا کابل دی
- ښه سرېيه سمه ده نهٔ بهٔ وځي...

شيرخان څادر تر ځان چاپير کړ بې له دې چې شور جوړ شي ولاړ...

ګړۍ وروسته شمايلې سترګې پرانيستې او لمونځ يې وکړ د سلام لهٔ ګرځولو سره سم فرهاد هم سترګې پرانيستې او د يوې بلې ورځ په هيله راوينښ شو مورکۍ ته يې ځير شو شيبه وروسته يې د پلار د خوب ځای ته نظر کړ په بيړه يې وويل:
- ببو! پلار مې چيرې؟

مور يې دعا ته لاسونه لپه کړي وو، د دعا له خلاصيدو وروسته يې فرهاد ته ور وکتل ورو يې وويل:
- پلار دې ولاړ کار او روزګار پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو دومره وختي؟
- هو زويه څه وکړي نو وايي لاره ليرې ده

فرهاد څه ونهٔ ويل خو خفګان يې له ليرې پر شونډو ښکاريدو...

وخت نهٔ تم کيدو که ښه و که بد تيريدو د سهار چاى تيار شو شمايلې ماشومان راويښ کړل فرهاد څنګ ته ناست و حديثې پرې غږ کړ:
- اې راشه چاى وڅکه بيا تر غرمې وږى نشې پاتې کيدى

فرهاد تندى تريو کړ په ترخه لهجه يې وويل:
- بوره نشته تريخ چاى مې له مرى نهٔ تيريږي

حديثې څه ونه ويل، شيبه وروسته يې مور وويل:
- راشه زويه نن ګذاره وکړه بيا دې پلار بوره هم راوړي

فرهاد هيڅ ونهٔ ويل پر خپل ضد ولاړ و مور يې ور پورته شوه او خو څپيړې يې ووهلو له ځانه سره يې ويل:
- خاصه خور شوى يې، خلکو ته وچه ډوډۍ هم نهٔ رسيږي د پلار حالت ته دې نهٔ ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد مړې سلګۍ وهلې او اوښکو يې په ګريوان سيلاب جوړ و، حديثه پورته شوه او د مور له لاسه يې خلاص کړ...

په خونه کې ژېړ لمر و فرهاد د کړکۍ څنډې ته خواشينې ناست و مور يې خونه جارو کوله د فرهاد لور ته يې وکتل سترګې يې له اوښکو ډکې شوې نږدې ورغله ويې ويل:
- زما لاس د مات شي چې په تا مې وار کولو

زوی ته يې کلکه غېږه ورکړه بيا يې وويل:
- خو خير زوی مې جار شم هرڅه به سم شي اوس لږ ګذاره کوه

د فرهاد زړه ډک و په زوره زوره يې د مور په غېږ کې وژړل او زړه يې تش کړ چې شيبه وروسته سيما د خونې له دروازې سر دننه کړ ويې ويل:
- راځه هغه ګاونډۍ چې د شپې يې ډوډۍ راوړې وه راغلې راشه موږ لوبې کوو

فرهاد ژر اوښکې پاکې کړې او د باندې ورغی د کور په انګړ کې کيناست او د دوی لوبې يې څارلې سيما بيا راغله ويې ويل:
- راشه ته لوبې نهٔ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد ورو وویل:

- زه له هغه انجلۍ شرمیږم!

سیما بیرته ولاړه، څو شیبې وروسته هغه ماشومه راغله د فرهاد څنګ ته کیناسته ویې ویل:

- پوهیږې؟
- نه په څه؟
- زه هیڅ ملګري نهٔ لرم تاسو چې راغلئ ډیره خوشحاله شوم

فرهاد مُسک شو انجلۍ بیا وویل:

- زما نوم روبینه دی ستا نوم څه دی؟
- فرهاد
- ښه فرهاده راځه موږ سره لوبې وکړه نور به ملګري یو

فرهاد ورسره لاړ او په لوبو بوخت شول...

شپې او ورځې تیریدې، که ښې وې او که بدې وخت ته یې توپیر نهٔ کولو دوه میاشتې تیر شوې...

ماښام و تړول په خونه کې را ټول وو، شیبه وروسته دروازه ټک ټک شوه، فرهاد منډه کړه او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلار مې دی!

شیبه وروسته یې دروازه پرانیسته پلار یې و په لاس کې یوه توره پلاستیکي کڅوړه وه، د فرهاد پر شونډو مُسکا خوره شوه خو څه یې ونه ویل غلی یې خپل پلار تر خونې بدرګه کړ، پلار یې کیناست شیبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه شمایلې ته ور کړه ویې ویل:

- واخله ښځې څپلۍ دې نشته وې دا مې درته راوړې

فرهاد تندی تریو کړ ناهیلی له خونې ووت څو شیبې ناست و په انګړ کې یې یو کارتن وموند له ځانه سره یې واخیست او خونې ته دننه شو د خونې کونج کې کیناست قیچي یې را واخیسته او له کارتن یې ځانته د څپلۍ په څیر یو څه جوړ کړل چې ګواکي د پلار ورته پام شي او څپلۍ ورته راوړي خو پلار یې که لیدلو هم نا ګومانه و، څو شیبې ووتې فرهاد اړ شو نږدې ورشي او ورته ویې ښیي، نږدې ورغی او له کارتن جوړې شوې څپلۍ یې د خپل پلار مخې ته کیښودلې فرهاد وویل:

- پلاره دا وینې...

د فرهاد خبره لا نهٔ وه خلاصه چې پلار یې وویل:

- وه د اغه زوی خو پوهیږم چې څپلۍ نهٔ لرې زه پیسې له کومه کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيبه غلی شو، له سترګو يې اوښکې په بهيدو شوې او په ژړغوني غږ يې وويل:

- دا زموږ افغانانو ژوند شو! له ماشومتوبه تر ځوانۍ په افغانستان کې موږ د ارام ساه ونهٔ خيسته، خپلې هيلې خو مو تر خاورو لاندې کړې اوس د اولادونو هيلې...

خبره يې نيم کې پاتې شوه چې پهٔ خپل زړه يې لاس کيښود ځای پر ځای پريوت شمايلې غږ کړ:

- څه وشول سړيه؟ حديثې ورشه اوبه راوړه

حديثه پهٔ بيړه له خونې ووتله تياره وه ترڅو حديثې اوبه راوړلې څو شيبې تيرې شوې، شيرخان وويل:

- ما وبښه زويه چې ستا يوه هيله مې پوره نهٔ کړه ...

له ډير کوښښ وروسته هم ونهٔ توانيدو چې وړاندې بله خبره وکړي او مړ شو...

پهٔ کور کې يوه غوغا وه، چغې او شور و ماشومانو د پلار سرته ژړل خو شمايله ګونګې وه يو اوف يې هم ونهٔ کړ، ګړۍ وروسته ځينې ګاونډيان راغلل او د ميت پهٔ کفن کولو کې يې مرسته وکړه، د غم تياره رښه شوه، غربت نهٔ پريښودل چې خپل پلار د خپلې پلرنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هديرې ته يوسي او هلته يې د خاورو ته وسپاري اړ وو د گاونډيانو په مرسته کابل کې يې خاورو ته وسپاري...

گړۍ وروسته څلور کسان پيدا شول چې د شيرخان کټ ته اوږه ورکړي جنازه له کور ووتله او د ړنگ کابل د يوه غره په سره يې خاورو ته وسپارله...

د يوې لور او زوی اتل او د يوې کورنۍ تکيه گاه او د هيلو لوی غر ونړيدو...

ورځې تيرې شوې شمايله گونگۍ شوې وه، اولادونو يې بار بار پرې د «بيو» غږ کولو خو له خولې يې يوه خبره نهٔ راوتله، ددې کورنۍ درې ځاښته ډوډۍ د گاونډيانو پهٔ مهربانۍ پيدا کيدله...

يوه مياشت تيره شوه، سهار و ماشومانو له روبينې سره د کور پهٔ انگړ کې لوبې کولې او فرهاد په خونه کې د مور څنگ ته ناست و، مور ته يې ځير شو په ژړغونې غږ يې وويل:

- ببو! دا ټول زما د لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې ور وکتل د لاس په اشاره يې خپل ځنګ ته ور وغوښت د کور کلۍ يې په لاس کې ورکړه د اسمان خوا ځير شوه سترګې ونهٔ يې رپيدې فرهاد په بيړه وويل:

- ببو!!!

خو نهٔ پوهيدو چې ببو يې خپل روح حق ته سپارلی ځو ځلې يې وښوروله بيا يې وويل:

- ببو!

په بيړه د باندې ووت غږ يې کړ:

- حديثې! ببو مې!

حديثه په بيړه راغله څو ځلې يې په خپلې مور غږ وکړ خو هيڅ ونه شول رنګ يې ژيړ واوښت خره پړه کيناسته، د مور پر سترګو يې خپل کوچني لاسونه را تير کړل پهٔ ژړغوني غږ يې وويل:

- ببو مړه سوه!

له يوه کور د يوې مياشت په موده کې يوازې دوه جسدونه نه هزار هيلې او اميدونه هم تر خاورو لاندې شول، مورکۍ يې د پلار ځنګ ته خاورو ته وسپارله او دوی د روبينې پلار چې ډير زړه سواندی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځانه سره خپل کور ته بيول، د کور اړين څيزونه يې د روبينې دوی کور ته يووړل او درې يتيمانو ته يې فناه ورکړه...

څو ورځې تيرې شوې خو دا يو کوچنی زخم نهٔ و چې بيرته دې ژر را ډک شي...

مازديگر و فرهاد د کور پهٔ انګړ کې ناست و د روبينې پلار له دندې راغی فرهاد يې په انګړ کې وليد څنګ ته يې کيناست ويې ويل:
- زويه! دا هم نشم ويلی چې مه خپه کيږه خو په خفګان نهٔ ستا پلار بيا ژوندی کيږي نه ستا مورکۍ، زه ژمنه کوم تل درسره مل يم خو ته اوس د دوه خويندو ورور نه د يوې کورنۍ مشر يې

څو شيبې غلی شو ولاړ شو او د فرهاد په اوږه يې لاس کيښود ويې ويل:
- ځان له لاسه مه ورکوه زه ستا د پلار پهٔ څېر يم

فرهاد پهٔ نهٔ زړه مُسک شو د روبينې پلار لاړ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه شوه سهار وخته فرهاد په سوچونو کې غرق د کور په انګړ کې ناست و د روبينې پلار دندې ته روان و له دروازې وتلو چې فرهاد غږ کړ:

- اکا!

د روبينې پلار شاته ور وکتل ويې ويل:

- ووايه زويه؟

فرهاد ته نهٔ ور جوړيدل چې څنګه ووايي، د روبينې پلار بيا وويل:

- هن زويه ووايه مه شرميږه

له شيبې چوپتيا وروسته فرهاد وويل:

- اکا يو څه پيسې که راکړې؟ قرض!
- سمه ده زويه، خو! پيسې څه کوې؟
- اکا زه هيڅوک نهٔ لرم او تا پرون وويل چې ته د يوې کورنۍ مشر يې نهٔ غواړم داسې عادت شم غواړم کار وکړم
- خو... خو! زويه ته به څه کار وکړې ښار کې حالت ښهٔ نهٔ دی.

فرهاد هيڅ ونهٔ ويل د روبينې پلار له جيب پيسې راوباسلې ور يې کړې ويې ويل:

- واخله، خو! د هرې ورځې حساب درنه غواړم د خدای په پار په بده لاره مه ځه ګنې خدای ته به زه ملامت يم، زه له اوس لس کاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته هم حاضر یم تاسو لکه خپل اولاد وساتم خو ته چې شله یې واخله.

- سمه ده، اکا.

د روبینې پلار ولاړ خو شیبې وروسته فرهاد خونې ته دننه ولاړ حدیثې ته یې وویل:

- زه ځم کار پسې

حدیثې په حیرت وویل:

- څنگه کار؟

- ته یې څه کوې؟ پریږده یې

هیڅ یې ونهٔ ویل او د باندې لاړ فرهاد پوه شوی و چې بې له خپله ځانه یې هیڅوک نشته اړ و یو کار وکړي، د کابل له کمپنۍ سیمې تر کوټه سنگي پیاده ولاړ په لاره یې ځینې ماشومان ولیدل چې پلاستیکي کڅوړې پلوري، یوې هټۍ ته ورغی زړه نا زړه ولاړ و د څه ویلو همت پکې نهٔ وو هټیوال ورته ځیر شو ویې ویل:

- معاف کُن

فرهاد نهٔ پوهیدو چې هټیوال ورته دې خیرغوښتونکي گومان وکړ، فرهاد ورو وویل:

- اکا! دا پلاستیکي کڅوړې دانه په څو دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هتېوال سترګې رډې رډې را وباسلې ویې ویل:

- دانه نهٔ خرڅیږي، پهٔ کیلو دي!

هتېوال یوه شیبه غلی شو، له شیبې چوپتیا وروسته یې وویل:

- څو روپۍ لرې؟

فرهاد پهٔ کوچنیو لاسونو خپلې شته پیسې ورکړې

هتېوال پلاستیکې کڅوړې په تله کې واچولې او ور یې کړې...

فرهاد ډیر بې خولې او ژبې ماشوم و داسې وخت نهٔ و پرې راغلې د پلار نازدانه زوی و خو اړ و پهٔ سپین سترګۍ دا پلاستیکي کڅوړې وپلوري، خو فقر او بې وسۍ دومره زور کړی و چې چا حتیٰ ددې پلاستیکي کڅوړو پیرلو توان نهٔ درلود، ورځې، اونۍ او میاشتې تیرې شوې فرهاد خپلې ګټلې پیسې سپمولې ترڅو ځانته پرې یو کار او روزګار جوړ کړي...

- ۲۰۰۱ز، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان خو له موسم هم پهٔ بیړه رنګ بدلوي، بیا نظامونه بدل شول د حامد کرزي د واکمنۍ کم وخت کیدو، فرهاد ۷ کلن شوی و، دانجونو او هلکانو ښوونځیو بیا فعالیت پیل کړی و

روبینې ښوونځی پیل کړی و خو هغه د فرهاد او خویندو سره ملګرتیا یې پهٔ بخیلۍ بدله شوې وه هغې حس کولو چې پلار یې دوی ته ډیره مینه ورکوي او دې ته یې هیڅ پام نهٔ دی.

سهار و روبینه ښوونځي ته تلله فرهاد ویښ و خو سر یې په بړستنه کې دننه کړی و، خویندې یې ویښې وې سیما وویل:
- حدیثې! کاش مو د ښوونځي جامې لرلی موږ به هم تللو

حدیثې ورو وویل:
- تش جامې خو نهٔ دي، کتابچه، قلم او شل نور څیزونه دي، زړه خو زما هم کیږي خو...

فرهاد اوس هوښیار شوی و خپلې هیلې یې تر خاورو لاندې کړې وې د خویندو هیلې یې خپلې ګڼلې، شیبه وروسته پاڅیدو او لاړ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالت څه نا څه ښهٔ شوی و، فرهاد اوس د کابل کوڅه کوڅه پيژنده، بانک ته ولاړ او هغه پيسې چې سپمولې يې وې له ځانه سره واخيستې ترڅو يو کار پرې پيل کړي، د همغه هټۍ مخ ته ودريد چې مخکې به يې ترې پلاستيکي کڅوړې پيرودلې هټيوال ته يې پيسې ورکړې ويې ويل:

- ددې ټولو پلاستيکي کڅوړې راکړه

هټيوال رډ رډ ور وکتل ويې ويل:

- فرهاده بچيه! ته دا دومره وخت چيرته وې؟

فرهاد وويل:

- هغه د ښار حالت ګډوډ و ځکه تراوسه کور کې وم

هټيوال وويل:

- ښه! نو ځکه نهٔ يې خبر چې دغه پيسې اوس نهٔ چليږي

د فرهاد له سترګو مړې اوښکې راغلې په ژړغوني غږ يې وويل:

- څنګه؟

هټيوال په مُسکۍ لهجه وويل:

- قربان زويه! مه خپه کيږه بانک يې تبادله کوي نوي لوټونه درکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هټیوال شیبه غلی شو بیا یې وویل:
- هغه بیا چلیږي!

فرهاد په خواشیني لهجه وویل:
- بانک چیرته دی؟

هټیوال یوه شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:
- زویه! تهٔ داسې وکړه زه بهٔ درته نوې پیسې درکړم هغه ماته راکړه زه بهٔ یې بیا په نویو بدلې کړم.

فرهاد مُسک شو ویې ویل:
- ښه نو اکا هر څو روپۍ چې کیږي د هغې پلاستیکي کځوړې راکړه

هټیوال فرهاد ته ځیر شو شیبه وروسته یې له جیب پیسې را وباسلې ویې ویل:
- ته دا پیسې واخله

د فرهاد سترګې ورغړیدې غلی شو هټیوال پنځوس افغانۍ نورې ورته په لاس کې کیښودې ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- واخله دا پنځوس نورې هم اوس ورځه دمه وکړه سر لهٔ سبا ورځې به ماسره کار کوې

فرهاد مُسک شو ویې ویل:
- رېښتیا؟
- ههه هو خود

فرهاد پهٔ خوښۍ بیرته روان شو هټیوال ور ناره کړه:
- زویه! ماته خان اکا وایي، سل خبرې دي که خدای مه کړه سبا رانغلم نو زما پوښتنه له چا وکړه پته به درکړي

فرهاد د سر پهٔ خوځولو د هو ځواب ورکړ او لاړ...

ګړۍ وروسته کور ته ورسید، کورته د رسیدو سره سم یې د روبینې مور ته غږ وکړ:
- حمیدې خاله!

شیبه وروسته د روبینې مور راغله ویې ویل:
- څه دي فرهاده زویه؟ خیریت خو دی؟

ترڅو فرهاد خبره کوله ښځه بیا په خندا شوه ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ههههه! وه د خدای بنده ماته تش خاله وایه
- ولې؟
- خو اول مې نوم اخلې بیا خاله وایې تردې تش خاله وایه
- ښه خاله
- هو رښتیا څه دې ویل؟

فرهاد له خپل جیب پیسې را وباسلې ور یې کړې ویې ویل:
- خاله هغه دا...
- ووایه زویه
- په دې پیسو به مې خویندو ته د ښوونځي جامې جوړ نهٔ کړې؟

ښځه مُسکۍ شوه ویې ویل:
- ځار شم ستا له د نارینه خوی ولې به یې نهٔ جوړوم

فرهاد په مُسکۍ شونډو دننه ولاړ، خویندو ته یې څهٔ ونه ویل، پهٔ ارامه زړه پریوت او ویده شو...

ماښام کیدونکی و، د فرهاد پر مخ د یخو اوبو څاڅکي تویې شول ژر را پاڅیدو له کړکۍ څخه یې د انګړ خواته نظر شو خویندو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښوونځي جامې اغوستې وې لکه د سولې کوترې پکې ګردې را تاویدې، روبینه د خونې له وره سره ولاړه وه فرهاد ناره کړه:
- زور درکوي؟ هههه!

روبینې هیڅ ونهٔ ویل، فرهاد یوه شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:
- ته صبر زما پر مخ اوبه تا وشیندلې

روبینې منډه واخیسته فرهاد ورپسې و...

د فرهاد شپه پهٔ خوښۍ تیره شوه، ځکه د خویندو لومړۍ غوښتنه یې پوره کړې وه، سهار وختي پاڅیدلی و خویندې یې له خوبه را ویښې کړې، ویې ویل:
- ویښې شئ! روبینه درته پهٔ ټمه ده ښوونځي ته ناوخته کیږي

شیبه غلی شو بیا یې وویل:
- حدیثې؟

حدیثه تازه له خوبه راویښه وه په خوبجن غږ یې وویل:
- اممم! څه وایې؟
- ما کار پیدا کړی نور بهٔ له ځای ځای ګرځیدلو خلاص وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روبینه نیغه کیناسته ویې ویل:

- ښنګه کار؟

- له هغه هټیوال به مې چې پلاستیکي کڅوړې اخیستې هغه راته وویل چې نور له ماسره پهٔ هټۍ کې کار کوه

روبینه غلې شوه، شیبه وروسته فرهاد وویل:

- نو ستاسو د ښوونځي د جامو پیسې خو له اسمان را ونهٔ لویدلې، خان اکا راکړې!

- خان اکا څوک شو؟

- همغه هټیوال!

فرهاد شیبه وروسته بیا وویل:

- ښه نو ځم تاسو هم له روبینې سره یوځای ځئ او یوځای بیرته راځئ، یوازې مه ځئ

فرهاد له کور ووتلو، زړه یې د خوښۍ ټوپونه وهل ځکه د کار لومړۍ ورځ یې وه

ګړۍ وروسته هټۍ ته ورسید خان اکا چای دم کړی و، فرهاد غلی له هټۍ د باندې ودرید خان اکا برګ برګ ور وکتل ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې داسې ولاړ يې

شيبه غلی شو بيا يې وويل:
- ليونيه! دا هټۍ ستا خپله ده بې زړه مه اوسه او چې زۀ نۀ وم دا هټۍ خو به ته سمبالوې

فرهاد مُسک شو پۀ بيړه هټۍ ته دننه شو

خان اکا له غولي يوه پياله را پورته کړه فرهاد ته يې ورکړه ويې ويل:
- هن! دا ومينځه راشه چای وڅښه

فرهاد پياله ومينځله له چايو يې ډکه کړه د خان اکا څنګ ته کيناست، خان اکا له چای غوړپ وکړ ويې ويل:
- فرهاده زويه! ته ښوونځي ته ځې؟

فرهاد د چايو پياله په غولي کيښوده ويې ويل:
- خان اکا! نن مې خپلې خويندې وليږلې ښوونځي ته، تاته خو مې پخوا کيسه کړې وه چې مور او پلار مو نشته.

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:
- هغوی تعليم وکړي بس ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان اکا تندی تریو کړ، پهٔ غوصه یې وویل:
- خان اکا دې مړ دی چې داسې وایې؟

فرهاد هیڅ ونهٔ ویل، خان اکا په خندا وویل:
- ههه! زهٔ خو یم سر له سبا به اول ښوونځي ته ځې بیا به هټۍ ته راځې

دې فرهاد سترګې لهٔ اوښکو ډکې شوې خان اکا پهٔ بیړه وویل:
- ولې ولې؟! لکه چې زما پهٔ غوصه خپه شوې؟

فرهاد پهٔ ژړغوني غږ وویل:
- نه اکا... پلار مې را یاد شو
- زه دې پلار هیڅکله نشم کیدای، خو زه ستا د پلار پرځای یم پام چې خفګان ونهٔ کړې...

خان اکا د چایو پیاله ورسره واخیسته د باندې لاړ بل هټۍ واله یې څنګ ته راغی ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خان اکا! پرون د ویل چې کار نشته او نن هټۍ کې کاریګر ګمارې؟

خان اکا د سړي په اوږه لاس واچولو وړاندې لاړل ویې ویل:
- همدومره کوچنی یتیم شوم خو دومره نرتوب مې نهٔ درلود لکه دا ماشوم یې چې لري، زه دې د یوه وخت ډوډۍ نهٔ خورم خو نهٔ پرېږدم دا ماشوم د سړک پهٔ سر بې لارې شي

ورځې، شپې، اونۍ، میاشتې او کلونه تیر شول ډېرې یخې او ګرمې سختې او اسانه تیرې شوې خو فرهاد ماته ونهٔ منله وسیله خان اکا شو خو زور د فرهاد پهٔ مټو راتلو، د روزګار سختیو له فرهاد یو چُپ انسان جوړ کړی و...

۲۰۱۶ز - کابل

د خان اکا د هټۍ مخه پهٔ ګلانو پوښلې وه ټول هټیوال را غونډ وو، یو لاروی راغی د یوه هټیوال په غوږ کې یې ورو وویل:
- د چا واده دی؟

هټیوال برګ برګ ور وکتل ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ده ته ګوره! نن فرهاد له پوهنتون فارغ شو دا ټول يې هرکلي ته را غونډ شوي

لاروي کس څه ونه ويل غلی روان شو، شيبه وروسته پهٔ ونه دنګ پهٔ رنګ ښکلی ځوان را ښکاره شو د خلکو له منځ يوه کس غږ کړ:

- خان اکا فرهاد راغی!

خان اکا مخکې منډه واخيسته، فرهاد ته يې غيږه ورکړه پهٔ زوره يې وويل:

- وګورئ خلکو ويل مې کهٔ نه چې بچی به مې لوی سړی جوړيږي

د فرهاد سترګې لهٔ اوښکو ډکې شوې خان اکا وويل:

- غلی شه ياره اوس نو اوښکې مه تويوه

د خلکو له ګڼه ګوڼې يوه ځوان غږ کړ:

- خان اکا، وايي فرهاد پوهنتون کې ډيرو انجونو پهٔ تنګ کړی و، هغوی نهٔ پوهيدې چې دا ژړندوکی دی

ټول پهٔ خندا شول، ګڼه ګوڼه ختمه شوه خان اکا د فرهاد پهٔ اوږه لاس واچولو وړاندې ولاړل خان اکا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځه نو زويه نور درسره نهٔ ښايي چې دلته کار وکړې زهٔ به دې هم فارغ کړم، تا ويل چې دنده دې پيدا کړې تر فراغت ورته پهٔ تمه وې نور آزاد يې ما چې څهٔ کولای شو ومې کړل

فرهاد د خان اکا لاسونو ته شونډې ور وړې ښکل يې کړل ويې ويل:
- استغفرالله، اکا زهٔ ستا زوی يم، که مې دنده واخيسته هم هر مازديگر بهٔ دې ليدو ته راځم

خان اکا مُسک شو ويې ويل:
- ههه قربان بچی! ورځه اوس کور ته خويندې به دې هم تلوسه لري چې د فراغت پهٔ جامو کې دې وګوري

فرهاد سوړ اسويلی وويست ويې ويل:
- خويندې نه! خور يوه خو واده شوه خدای دې مل شي په کيلومترونو ليرې لندن کې ده او هلته يوه شيشکه هم شته چې له کور يې زړه راته تور کړی دی.
- هههه! هغه روبينه چې هره ورځ يې شکايت کوې؟

فرهاد وخندل څه يې ونهٔ ويل او روان شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو دقیقې وروسته کور ته ورسید دروازه یې ټک ټک کړه، چا دروازه خلاصه نهٔ کړه موبایل یې را وویست د سیما شمیره یې ډایله کړه زنګ یې تیر کړ خو ځواب یې ورنکړ ځو ځلې یې کوښښ وکړ خو ځواب یې ورنکړ لهٔ ځانه سره یې وویل:

- اړ یم شیشکې ته زنګ ووهم!

د روبینې شمیره یې ډایله کړه زنګ یې تیر کړ ځواب یې نهٔ ورکولو شیبه وروسته د موبایل د زنګ شرنګهار واوریدل شو، دروازه خلاصه شوه، فرهاد پهٔ غوصه وویل:

- کفر کیدو چې موبایل ته دې ځواب ورکړی وای؟

روبینې شونډې پوڅې کړې ویې ویل:

- کار دې وشو ته چیرته زما داسې پهٔ اندیښنه وې چې زما د پوښتنې لپاره دې زنګ ووهې

فرهاد څهٔ ونهٔ ویل روبینې ورو وویل:

- بیچاره ته چې څوک دروازه خلاصه نهٔ کړي بیا ماته احتیاج شي

فرهاد پهٔ غوصه وویل:

- د زړه خبره پهٔ زړه کې کوه غبړ دې اورم

- واوره زه لهٔ چا نهٔ ویریږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روبینه غلې شوه، شیبه وروسته یې وویل:
- ځه دننه څه ته راته ګورې؟
- ته له مخې ایسته شه چې دننه ولاړ شم

روبینه له مخې ایسته شوه فرهاد دننه ولاړ شاته یې ور وکتل ویې ویل:
- او ته کومه مادوري یې چې زه تاته وګورم
- هغه ماته نشي رسیدلای
- ځه خیرنې
- خیرن به خپله وې

فرهاد خپل پیکي باندې لاس کش کړ ویې ویل:
- لاړم تاسره مې وخت نهٔ ضایع کوم

فرهاد خونې ته دننه شو نارې یې وهلې:
- سیما وه سیما

چا غږ ونهٔ کړ روبینې بیا د خونې ته وره سر دننه کړ ویې ویل:
- چغې مه وهه، زما خونه کې ده.
- نو زنګ ته یې ولې ځواب نهٔ ورکولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زهٔ څه پوه شم او رښتیا مبارک! اوس ونهٔ وایې چې بخیلي یې
وشوه د فراغت مبارکي یې رانکړه

روبینې منډه واخیسته، فرهاد کیناست له ځان سره یې وویل:
- دا انجلۍ له ما څهٔ غواړي زهٔ خو هیڅ نهٔ پوهیږم

بیا یې لهٔ ځان سره وویل:
- هسې نهٔ روبینې ددې پهٔ ویلو زما زنګ ته ځواب نهٔ وي ورکړی، ورکیکه! لمونځ بهٔ وکړم

اودس یې وکړ د لمانځه آخري رکعت کې و چې د خونې ور خلاص شو، شیبه وروسته فرهاد سلام وګرځولو، سیما لمدې سترګې د وره سره ولاړه وه فرهاد دعا وکړه او پهٔ بیړه یې د خور لوري ته ورغی اوښکې یې ورته پاکې کړې ویې ویل:
- څهٔ شوي ؟
- کاش نن ببو او پلار هم وای ته یې لیدلی وای

د فرهاد سترګو کې هم اوښکې ډنډ شوې خو دی د خپلو خویندو قوت و نهٔ یې غوښتل هغوی ځان وبایلي پهٔ نهٔ زړه یې وخندل ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه چې کیدل وشول، هغه یوه ټپه ده چې
چې څه دې کړل هغه دې وکړل

اوس مې اوس مې سالو په مخ را خور کړه خوب راځینه، اوس د راتلونکي سوچ کوه تیر شول خو شکر په دې چې خدای شته او ښه بنده ګان یې شته.

سیما ژر خپلې اوښکې پاکې کړې په بیړه یې وویل:
- رښتیا! اوس لندن کې هم لس نیمې بجې وي شاید حدیثې راته ویلي وو چې په سکایپ زنګ ووهم
- هو هو سمه ده سکایپ به وکړو ورته

څو شیبې وروسته یې حدیثې ته په سکایپ زنګ وکړ د حدیثې په سترګو کې خوشحالۍ نارې وهلې څو شیبې یې خبرې وکړې حدیثې وویل:
- سیما ته ورشه روبینې ته غږ وکړه یادیږي مې

سیما ولاړه حدیثې په بیړه وویل:
- فرهاده هغه مې په بهانه ولیږله یوه خبره وه
- هن څۀ خبره؟
- انجلۍ پیغله شوې تر تا یو کال لویه ده واده یې باید وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:

- ښهٔ وایې خو داسې یوه ښه کورنۍ پیدا شي چې زما د اوږو بار هم سپک شي

- کورنۍ شته کنه!

- څوک؟

- زما د اکا خسر زوی دی همدلته لندن کې دی ښه هلک دی تعلیم یې هم کړی ده.

فرهاد له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ته خو لیرې ولاړې دا هم رانه لیرې بیایې

سوړ اسویلی یې وویست بیا یې وویل:

- ښه څه خیر خو سیما چې واده شي زه بیا دلته نشم اوسیدلی ته یو څه موده صبر وکړه سبا د هغې دندې لپاره ځم چې څهٔ کیږي که وشو تنخوا زیاته راکوي بیا به یو کور پهٔ کرایه ونیسم د سیما واده بهٔ هم وکړو

- اممم، ته هم ښهٔ وایې خو خیر لږ به تم شو

- څه نو بند به یې کړم ته به هم کار لرې

- صبر هغه روبینې سره خو خبرې وکړم

- څه پریږده هغه شیشکې سره خو هیڅ خبرې مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد اړیکه پرې کړه، چې سیما له روبینې سره راغله روبینې په بیړه وویل:

- څه شو موبایل؟

فرهاد په خندا وویل:

- بند مې کړ حدیثې ویل زه شیشکې سره خبرې نهٔ کوم

روبینه چې څومره شوخه وه هغومره نازولې او ښکلې هم وه، د فرهاد دې خبرې زور ورکړ سترګو کې یې اوښکې راغلې بې له څه ویلو یې منډه واخیسته او لاړه...

سیما د واره وویل:

- ته ولې دا انجلۍ باندې لږې؟

- واه یوه ورځ هغې ته ووایه چې ما باندې ولې لږي

سیما څهٔ ونه ویل، کیناسته...

دا شپه هم تیره شوه، فرهاد د تل پهٔ څیر وخته له خوبه ویښ شوی و، سیما یې ویښه نهٔ کړه او لاړ...

لومړی د خان اکا هټۍ ته ورغی خان اکا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاته مې پرون څه وویل؟

فرهاد په خندا وویل:
- خان اکا ته نو ما په زوره شرې د دندې لپاره مې آزموینه ده راغلم چې تاته ووایم (دعا راته کوه)
- ځه بچی! زما دعا تل درسره ده، ان شاءالله بریالی کیږې به

فرهاد لاړ، ګړی وروسته هغه دفتر ته ورسید چې شاید د کلونو کار او دندې وسیله یې و، په زړورتیا د رئیس مخ ته کیناست، رئیس ورته ځیر شو ویې ویل:
- اممم! اسنادونه خو دې ټول غوره دي په ښو نمرو تر دې ځای رسیدلی یې

رئیس شیبه غلی شو، بیا یې وویل:
- تجربه لرې؟
- نه لومړی دنده به همدا وي چې کوم یې هیله ده چې اړتیا پیدا نشي ددې ځای د تجربې سند بل ځای ته یوسم

رئیس وخندل ویې ویل:
- د بازارموندنې یوه خوبي خو لرې، چالاک یې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد مُسک شو، رئیس د میز لهٔ سر د ښځلو اوبو بوتل را پورته کړ، فرهاد ته یې ورکړ، فرهاد وویل:

- نه مننه تږی نهٔ یم!
- د ښځلو لپاره یې نهٔ درکوم، دا پهٔ ما خرڅ کړه

فرهاد یوه شیبه غلی شو ویې ویل:

- تاسو تږي یاست؟
- نه
- نو ترڅو تږی نشې زه دا نشم خرڅولای
- مطلب؟
- مطلب د بازارموندنې لومړۍ اصل اړتیا ده زه باید تا اړ کړم ترڅو دا اوبه وپیرې.

رئیس پهٔ سوچ کې ډوب شو د باندې سکرتر ته یې غږ کړ:

- دې بازارموندنې د مدیریت د بست لپاره چې نور کوم غوښتونکي راغلي رخصت یې کړه

فرهاد وویل:

- ښه محاورې ته دوام ورکړو؟
- هو پهٔ راتلونکي کې بهٔ ډیرې محاورې ولرو اوس دې درته مبارک وي ته وګمارل شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد لهٔ ډېرې خوښۍ رئيس ته غېږه ورکړه رئيس وويل:

- هههه! ښه ښه

د فرهاد ښې ورځې پيل شوې، کال تير شو فرهاد خپلواک شوی و ښه تنخوا يې اخيسته او ښهٔ خوشحاله و...

خپل کاري دفتر کې ناست و له حديثې سره يې خبرې کولې حديثې د سيما د واده پهٔ اړه وويل:

- اوس خو شکر ستا کار او روزګار شته ته هم ځوان يې ستا او د سيما واده بهٔ په يوه وخت وکړو لګښت به هم کم راشي او مور به هم دا انديښنه نهٔ کوو چې ته يوازې يې

فرهاد سوړ اسويلی وويست ويې ويل:

- سمه ده چاره نشته نو، خو! زما واده اوس پرېږدئ زه ورته تيار نهٔ يم

موبايل يې بند کړ او د رئيس دفتر ته لاړ ويې ويل:

- رئيس صيب کهٔ نن وختي لاړ شم طبيعت مې لږ ګډوډ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئيس صيب وويل:

- زموږ نازولی کارمند يې ګني مازديګر مو ستا لپاره پلان نيولی و

- څنګه پلان؟

رئيس څو شيبې غلی شو، د خپله کاري ميز له روک يې د موټر کلۍ را واخيستې فرهاد ته يې ورکړې ويې ويل:

- ستا له راتګ وروسته زموږ د کمپنۍ محصولاتو په خرڅلاو کې ۴۵٪ زياتوالی راغلی دې باندې ولاړ موټر زموږ لخوا تاته ډالۍ ده.

فرهاد پهٔ حيرانتيا وويل:

- څه؟

رئيس يې مُسک شو ويې ويل:

- ههه! څه چې طبيعت دې ګډوډ دی نوي موټر کې د لاړ شه

- ډيره مننه رئيس صيب

فرهاد کهٔ څه هم د خپل واده پهٔ اړه سوچونو پهٔ سر اخيستی و د کمپنۍ لخوا ورکړي موټر ته ډير خوشحاله و، دقيقې وروسته خپل کور ته ورسيد څنګ ته ودريد مخامخ کور ته يې وکتل هغه کور چې پلار او مور يې پکې له لاسه ورکړي وو بيا رغيدلی و ورته ځير شو ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلاره، ببو! کاش اوس ژوندی وای

د کور په دروازې سپينې پاڼې ته يې پام شو ليکلي وو « د خرخلاو کور» له ځان سره يې وويل:

- د پلار او ببو آخري ياد دی بايد له لاسه يې ور نه کړم

موټر يې دروازې ته نږدې کړل هارن يې ووهلو، شيبه وروسته سيما له دروازې سر را وباسلو پوهه نه شوه چې فرهاد دی ژر پړونی تر مخ تاو کړ فرهاد وخندل د موټر له کړکۍ يې سر وباسلو ناره يې کړه:

- لويه دروازه خلاصه کړه زه يم

موټر يې کور ته دننه کړ له موټر ښکته شو، سيما په بيړه وويل:

- د چا موټر دی

فرهاد په خپل پيکي لاس کش کړ ويې ويل:

- د ورور دې ده، کمپنۍ ډالۍ راکړ
- رښتيا!؟
- هو خود!

ماښام شو، فرهاد حديثې ته زنګ وکړ او د روبينې د واده په اړه يې د هو ځواب ورکړ موبايل يې بند کړ، د خونې کړکۍ ته نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیناست د کور دروازه خلاصه شوه، روبینه له پوهنتون راغله دروازه یې بنده کړه موټر ته څیر شوه له موټر شاوخوا راتاو شوه ټایر یې په لغته ووهلو یو دم موټر په خپل سر هارن وهل پیل کړل او ځراغونه یې ګل او بل کیدل روبینې منډه واخیسته فرهاد د باندې ور ووتلو په روبینه یې غږ وکړ:

- زور یې درکړ چې په لغتو یې وهې
- څه پردي موټر باندې غرور مکوه

فرهاد له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ښښنه غواړم! که زما له امله خپه شوې وې مخامخ کور واله سره مې خبره کړې سبا یې کارونه خلاصیږي همدې یوې اونۍ کې د سیما واده هم کوو بیا مناسبه نۀ ده چې زه دې دلته و اوسم

لومړی ځل و چې روبینه غلې وه بې له څه ویلو روانه شوه فرهاد غږ کړ:

- او زما واده هم دی!

روبینه ولاړه شپه پخه شوه، تیارې بیا خپل ځادر خور کړی و د شپې ۱۲:۰۰ بجې وې په انګړ کې د چا د ژړلو غږ فرهاد له خوبه ویښ کړ، له خپل ځای پاځید د باندې ووتلو روبینه ناسته وه په ژړغوني غږ یې لۀ ځان سره ویل:

- داسې اسانه ده! ځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شیبه غلې شوه بیا یې په سلګو سلګو وویل:
- زهٔ به اوس چاسره جنګ کوم؟ څوک بهٔ ځوروم، واده کوي! ودې کړي ماته یې څه؟

یوه شیبه غلې شوه، بیا یې وویل:
- کم عقل دومره کاله پوه نشو چې مینه ورسره لرم

فرهاد ورو ور روان شو، څنګ یې کیناست روبینې ور وکتل حک پک شوه فرهاد وویل:
- څوک خپل کیدونکي خاوند ته کم عقل وایي؟

روبینې په بیړه وویل:
- څه؟ چتې خپل زړه مه خوشحالوه

فرهاد هیڅ ونهٔ ویل بیرته پاڅیدو، روبینې په بیړه وویل:
- چیرې ځې؟
- خو تا وویل زړه مه خوشحالوه ځم بل چاسره به واده وکړم
- مړ به دې کړم، کینه!

فرهاد کیناست ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ژوند راته زده کړي چې « بې له تا ستا هیڅوک نشته» خو ته ما لرې

یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- بیا ونهٔ ژاړې... شیشکې سره ژړا خوند نهٔ کوي

روبینې وویل:

- ماسره واده کوې؟

فرهاد پهٔ خواشینې لهجه وویل:

- نه!
- ولې ؟
- غواړم سبق ته مې دوام ورکړم
- ههههه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــــــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library